

VIROLET

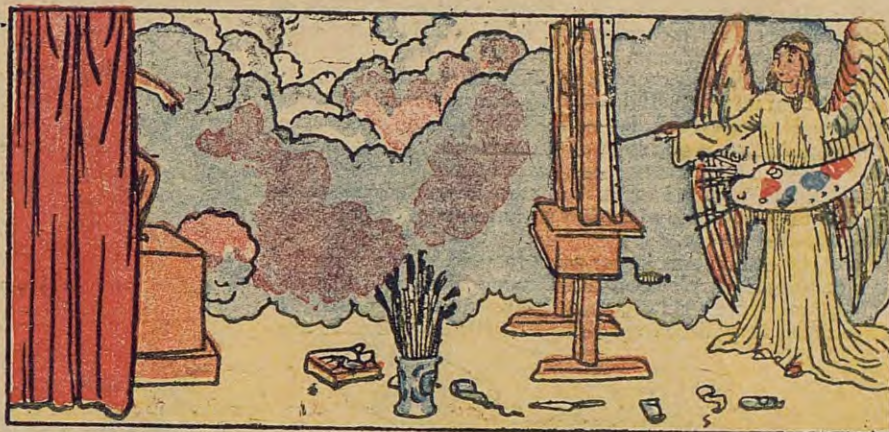
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'ANGEL ARTISTA

per LOLA A.

Una vegada el Senyor dotà a un àngel del Cel d'una llum miraculosa als ulls i a l'esperit fent-li veure i entendre les coses més, bellament que als demés companys seus.

Així, l'elegit començà l'art del dibuix i la pintura i s'instal·là en un bell taller ben proveït de tot ço que hom necessita per aquest estudi. No pas molt aviat — sinó després de passar el que diríem tota una vida, en aquell estudi — l'àngel presentà algunes belles obres, fruit d'una visió educada i d'una sensibilitat corpreadora. (Per alguna cosa era ell l'escollit del Senyor).

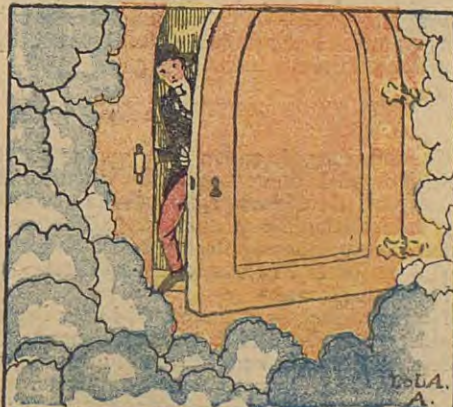
Mes vingué un dia que tot el Cel — abans enamorat de les obres de l'àngel artista — anà a posar-se a les plantes del Senyor, dolent-se de les obres del germà llur per trobar-les mancades con-

siderablement d'estudi, per ésser pobres d'anatomia i carregades de tares. Així era que es donaven per enganyats, car fins en aquell moment l'àngel artista havia sabut dissimular els seus defectes mercès a una habilitat refinadament femenina. Aquest engany havia de punir-se en aquell lloc — que era el Cel! — i els àngels demanaven venjança.

Mes, Nostre Senyor — qui és la claredat mateixa — no castiga a l'àngel artista, qui era sens màcula per haver seguit els consells del Senyor estudiant el seu art magnífic, sinó que envià a Sant Pere algunes repulses per una falta que cometé. Res: que deixant la porta

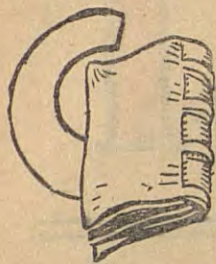

del Cel descuidadament oberte va introduir-se aquell dia un crític d'art (molt mitjanet) a la Regió Celestial, de lo qua' en vingueren les renyines i els malentesos.

La descoberta d'Amèrica

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

OM fan els poetes, en arribar als trenta anys, volguí reveure la meua casa pairal on havia transcorregut la meua infantesa. Volguí sadollar-me de l'emoció, tan cantada, de reviuire els temps escolats.

Sortint de Barcelona de bon matí, a les tres hores de viatge, baixava al poblet rònec on vaig néixer. La casa dels meus pares es troba en la principal artèria d'aquell nucli desordenat, i en apropar-m'hi el meu cor accelerava. En ésser-hi davant no la reconeixia. Desil·lusió! Les parets eren les mateixes, però les remunes i milloraments l'havien complertament disfressada. Aquella fesomia venerable havia esdevingut una màscara carrincona. Ara hi vivia un adroguer amb pretensions ciutadanes.

Els dintres del casal eren també inconeguts i el cor se m'encongí com un sigró. Volguí, però, resseguir-ho tot i vaig pujar fins a les golfes. Ah, les golfes! Elles sí que conservaven tot el caràcter. El cor se'm dilatà com un sigró remullat i l'estat el·legiac brollà espontani. Es veu que feia anys que ningú no hi havia pujat i es veien encara a llur primitiu emplaçament tots els trastos i desferres dormint acotxats dessorra una flassada de pols.

No volguí allunyar-me'n per sempre més sense acomiadar-me'n: Vaig donar l'adéu a aquella capçalera de llit polícromada, a aquell esquelet de rentamans i a aquell cossi ple d'endròmines; ampolles, fragments d'atuell de cuina... i en-

tre tot això, un llibret relligat amb pergamí que m'era desconegut. Prenent-lo amb la punta dels dits, vaig obrir-ne la tapa, i vegí una massa informe on havien col·laborat les rates, els corcs i la humitat. Sobre el primer full vaig poder desxifrar un fragment de títol:

«Les grans descobertes».

«De la invenció del badall a la desc...»

Vaig entafurar-lo a la butxaca del meu gabany per tal de tenir un record d'aquesta visita, i poc després el tren em retornava a la meua base.

Uns dies després anava a arxivar aquest llibre en el calaix dels records on corren lletres, documents i petits objectes pansits. Considerava els estralls que el temps havia fet en el volum il·legible quan en vingué davant, un full gairebé intacte: Era un començ de capítol i estava titulat aixís:

«La veritable història de la descoberta d'Amèrica segons un honrat testimoni.»

No poguí resistir la temptació i vaig llegir el que copio: «L'any de gràcia 1492 arribà a Espanya un rodamon que es deia Cristòfor Colomb. Era un home molt enginyós i havia inventat l'art de fer aguantar els ous drets.

»Un dia tot avorrit es cercava distracció:

»— M'agradaria inventar alguna cosa nova — es deia.

»— Això dels ous és ja tan gastat... Què inventaràs, què no inventaràs? Qui sap si descobriràs l'Amèrica?

»I sense pensar-s'hi gaire anà a trobar el rei que també cercava entreteniments.

»— Senyor, voldria descobrir l'Amèrica.

»— Perfectament, descobreix-la!

»— Oh! És que per això caldria un vaixell.

»El sobirà es gratà el cap, consultà amb la seva muller i vaixell fou concedit.

»Colomb es posà en camí, passà moltes peripècies i, sublevada la tripulació, resolgué donar-los una conferència.

»— Respectable tripulació — els digué — vos dono paraula d'honor que desembarcarem a Amèrica d'aquí tres dies. El temps de fer els equipatges.

»La tripulació es calmà, començà els preparatius i, en efecte, el tercer dia el vaixell tocava en una illa deserta, habitada per uns salvatges d'allò més negres.

»Cristòfor Colomb i els seus mariners desembarcaren, i el rei dels salvatges que els esperava rodejat dels seus vassalls va atansar-se a rebre'ls.

»— Perdoni — li féu Colomb — em sabria dir si aquí és Amèrica?

»— Sí senyor — respongué atentament el rei — així, doncs vostè deu ésser Cristòfol Colomb?

»— El mateix, per servir-lo.

»Aleshores el monarca girant-se cap el seus subordinats exclamà solemniament:

»— Ja veus, estimat poble, que és inútil dissimular més temps: Ens han descobert!

Aquí acabava el full i el següent hi mancava. Jo estava entusiasmada de la troballa d'un document tan sensacional! En el full que seguia solament unes poques ratlles havien restat indemnes, no cal dir que, adelerat, vaig devorar el fragment:

«I els americans fruíren ben aviat dels avantatges de la civilització; s'habitaren a l'ús de la xocolata per esmorzar, esdevingueren fumadors i, abandonant la nuesa, adoptaren les indumentàries istil·luncada pròpies, especialment, per a negres salvatges...»

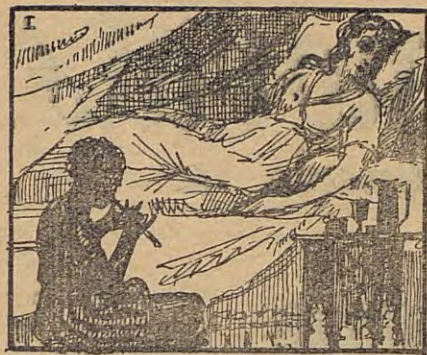
P. P. UBACH

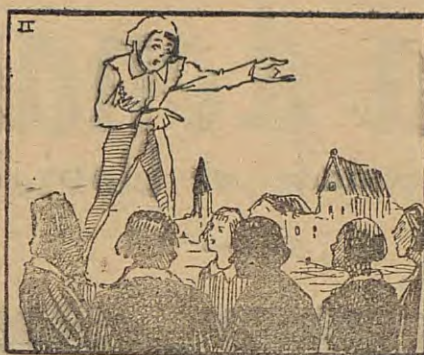
LA FORMOSÍSSIMA ELISENDA

Dibuixos de BECQUER

Text d'en CLOVIS EIMERIC

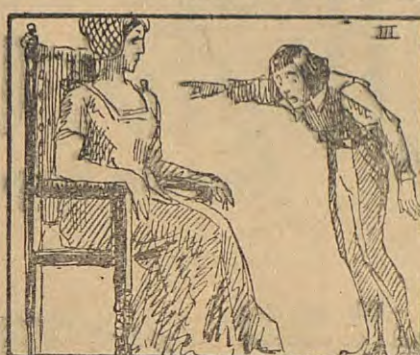

Hi havia, en altre temps, una donzella tan formosa, que gairebé podia dir-se que en el seu cos, Déu hi havia abocat totes les seves gràcies. Envanida de sa bellesa, tenia per segur que cap altra criatura nada era tan formosa com ella; negres i llarguíssims els cabells, que flairaven sentors d'ambre; vellutat el rostre; gentil i delicada la figura; caminava amb una gràcia tan perfecta, que veure-la i enamo-

rar-se'n era tot u; ella, però, no sabia encara quina cosa era l'amor. Reis que l'haguessin esguardat, se'n haurien sentit corferits, de tan extraordinàriament bonica.

Un dia, el criat de la casa, car la donzella era filla d'un ric cavaller, trobà en les estires d'un llogaret un estudiant, cercat d'una munió de gent que escoltava la seva paraula, dolça i convincent, com d'il·luminat... Era un esfu-

diant de capellà que en ses curtes anades pel camp, parlava a les multituds de les grandeses del cel. I tan meravellosament conformat de cos i de posat era el minyó, que el servent no se'n pogué estar de dir-ho a la seva mestresseta.

— Es d'una bellesa tan escaient com la vostra, missenyora!

— I és home?

— Home és, i parla amb una veu d'àngel que enamora, i guaita amb uns ulls negres que arriben a les profunditats del pensament, i ses mans semblen pastades a posta per a beneir.

Elisenda, que així s'anomenava la donzella, cregué que el seu regaixet l'enganyava i envià a una cambrera:

— Ves, tu que hi entendràs més en bellesa

d'homes, car ets dona ieta, i de part meua saludat. Després em diràs, si és tan formós com diuen.

Tornà la cambrereta, fregant-se encara els ulls:

— Missenyora! Vós, tan bella, no sou res al seu costat! Té el rostre tan resplendent, que en la nit bruna, aprop d'el, no hi caldria llàntia ni greso!e!

A, quin despit i quina gelosia Elisenda, en conèixer un ésser que la guanyava en famósor! Entrà en desig de veure'l per sos propis ulls i el féu convidar per la cambrera. Mes l'estudiant, temorec del Senyor, va entendre l'enginy de la donzella i tot seguit, se se pensar-s'hi, respongué al missatge que no i era permès acceptar la convidada.

Aquesta resposta, fide'ment tramesa a Eli-

senda, féu esclatar en la donzella l'enfuriment mes inoït. I determinà, folla d'ira, venjar aquell desdeny tan públic i a les clares.

En arribar la nit, manà avisar quatre homes resoltos i els hi ordenà que anessin al cementiri, que hi descolguessin un cadavre fresc encara i que'l deixessin arreconat i boca per avall al peu de la casa on s'hostatjava el estudiant.

Els homes, compliren el encàrrec, desen-

terrant un mort del dia abans i abillant-lo de bona faisó, li capdellaren una corda al coll i el col·locaren en el llindar de la casa recomanada. Tothom dormia en el llogaret i niagu tingué esment de la mala passada.

A la matinada, en eixir de casa l'estudiant, veié, astorat, el cadavre, i es digué:

— Senyor, i quin tripijoc em cau demunt! Em pendran per homeier! Tingueu, Senyor,

pietat de mi i feu que la meua hora no en surti tacada d'aquest mal pas!

La nova de la troballa tètrica, fou portada ben aviat a oïdes del batlle, qui féu compareixer a l'estudiant, naturalment acusat:

— Jo, senyor batlle, no he fet aquesta mort, — respongué a les primeres preguntes l'estudiant. — Tampoc sé qui l'ha fet, més, disposeu, senyor batlle que viagi tota la gent del poble a reconèixe'l, que potser entre tots es trobi la veritat.

(Continuarà)

Historia d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

(Continuació)

— Ells rai, que tot els és de casal — va decidir la Madroneta.

I no se'n va dir cap més paraula. L'Andreuet va treure's la pedra-foguera, l'esca, i tot seguit foren abrimarades unes branquetes seques, esqueixades d'un pi per Déu sap quina ventada!

L'herbei va arborar-se adeleradament, amb tanta pressa, que uns rossinyols casadets de nou, que tenien el niu arran de la branca, no varen tenir temps de fugir. Es volatregaren, ofegats pel fum; llençà el rossinyolet una darrera refilada trista, allargada i vibrant, com un crit d'agonia, i la pa elleta acotà el cap, desmaià les ales, i caigué amb fetoreta de soca rim.

La Madrona ni en va fer cabal. L'Andreuet havia llençat un «ohl» d'alegria: sota les branques calcinades hi sortien, com per encís, unes mates de maduixes temptadores.

Satisfeta la Madrona, va rebre en la conca de la mà una almosta de maduixes enceses, que corregué a rentar en les aigües clares d'un xaragall veí.

En posar-se'n una a la boca, oí una veueta d'àngel que li deia:

— Què has fet, Madroneta?

Però les maduixes eren tan a prop dels llavis, que la Madrona va fer el sord. I no en va deixar ni una. L'Andreuet ni les va tastar. En ço sí que la Madrona no va estrafer a Eval

Davallaren del bosc, que el sol es ponia, i els conillets anaven a jòc i les cuques s'entafuraven sota terra, i eixien amb el fanal amanit les lluernes a complir el seu servei. Que contenta la Madrona, sentint encara a la gola l'acidesa de la fruita lla-minera!

La lluna no havia sortit del seu amagatall de boires blaves. I la nit avençava a pases de gegant... Gegant has dit? Davant per davant de la Madroneta i l'Andreuet, cor-glaçats, va plantar-se'n un, amb una freixa esgarrifosa a la mà.

— Sou vosaltres que heu cremat bardices de bosc, empu- degant els meus reialmes?

Quina veuarra de tro, que retrunyia, i s'escampava serra avall com una mala ponentada! I eixia d'una boca esbalan- drada, grossa com un avenç, car tot l'home-nàs esfereïa de la còrpora, talment com si fos la del Pare Etern, irat i inexor- able.

L'Andreuet, em- basardit, no va tenir esma de mentir:

— Missenyor, que jo ho he fet sense ganes de fer- hol

— Per feble que has sigut!

— Perenamorat, missenyor, que és tot una altra cosa!

— Heu mort els rossinyols per satisfer un desig... No teniu perdó. I en càstig de la vostra malifeta, us tornareu rossinyols per sempre més de la vida, i viureu lluny, ben lluny del

vostre recer d'ara, on no hi cantin galls ni gallines, per què, ningú en rebi goig de les cantades vostres! Aneul

I la Madroneta i l'Andreuet, confosos, observaren amb esglai que s'alleugerien, i els neixien ales, i que fugien el monstre i el bosc de l'esguard seu, que, o miracle! hi veia més que mai, de tan lluny, se n'estoraven! Fins les llavore- tes de mill escampades pel vent damunt la plana!

Al bosc abandonat ja no hi va cantar a l'endemà el ros- sinyol i tots els arbres amb les branques penjant, portaren dol, durant tres dies. La gent deia que era el fum que els ha- via ennegrit! Què sabia la gent!

El mal caçador

«Una matinada fresca
jo me'n vaig anà a caçar...»
(Cançó popular)

N'estenalló de fulles d'alzina vol- tat de rostoll sec, tiges de vio- letes boscanes i fulles de can- nya, i amurallat de reboll. Vo- leu un niu de més humil ar- quitectura? Per llitet tou, un matalasset daurat de cabellera de panotxa. I tot plegat a re- dós d'unes falzies rissades!

L'Andreuet i la Madroneta, tornats rossinyols per la voluntat del gegantàs, no podien haver triat millor xopluig, ni més alegre.

No se n'havien pas ressentit del canvi. Ni recordaven ej

seu estat d'abans. Només del passat conservaven l'amor. La Madroneta havia post cinc ous, dels que havien eixit cinc rossinyolets, esgrogueïts, car de bell nou portaven la plometa de batejar.

L'Andreuet descansava a sa muller i entre els dos feien una bona recaptada de festinys: pasteretes i porquets de Sant Antoni, que cada àpat en tenia aire de festassa. Quasi bé eren feliços... Ah, si no hagués sigut aquella primavera eixuta, que ressecava les plantes i empolsegava el bosc i escorria els rierols!

Els seus fillets, sans i enjogaçats, creixien de pressa, fins a saltar de branca en branca com uns saltadors de circ. El que no aprenien és de cantar. Enlloc de refilades, una cridòria sorda.

— Seran masells els nostres menuts? — preguntava la Madrona.

— Deixa que l'amor desvetlli la seva gola tendre! La poesia més bella i més harmònica neix en apendre d'estimar! — responia l'Andreuet.

I es guaitaven els ulls gusporejants marit i muller, enamorats del seu cos gentil, el llom cendrós amb claps verdosencs, el ventre blanquissó, la posa serena i majestuosa.

Si el gegant s'era proposat agreujar-los, no ho havia conseguit pas! Mai havien cantat tant ni amb tanta harmonia.

Malauradament, de la rogalia havia eixit, de part de mar tinada, un caçador gosat, resolt a no tornar a casa sense rovirosta. Perdiu o guatlla, conll o llebre: no venia d'aquí; la cosa era omplir el sarró.

Però les perdius, i les guatles, i els conills, i les llebres, amb els narius desperts, endevinen tot seguit la farum del caçador, i s'amaguen i cerquen els recons més revessos; i el caçador era home impacient.

Cansat de voltes i buïades i d'ara tira endavant, i ara tira

més alta d'un olm i va esguardar l'onada de claror que envermellia el bosc, i cridà fins a esgargamellar-se:

— Madroneta! Madroneta! Deixa als petits i puja, cuita que veuràs l'arbreda en flames que menacen el cell!

La femelleta empenyé el vol, fins a encalçar al seu marit, i veient que el foc s'acostava, empès pel ventitjol traïdor, no va pensar més que en els seus fillets:

— Tius, ratitius, estels de la meua vida, que encara no sabeu el vol llarg! Pobrets de vosaltres que les flames us encerclaran i no podreu salvar-vos! Com ho faré, laça de mi? Què farà la vostra mareta? Jo no tinc mans per pendre-us d'un braçat!... Però no, no ploreu, reiets del meu cor, que jo no us deixaré, i si Déu vol que morim, morirem tots junts, vosaltres sota les meves ales, a la vora del cor, que el darrer alè ens consoli del turment!

Tot seguit la Madroneta va cridar el seu marit:

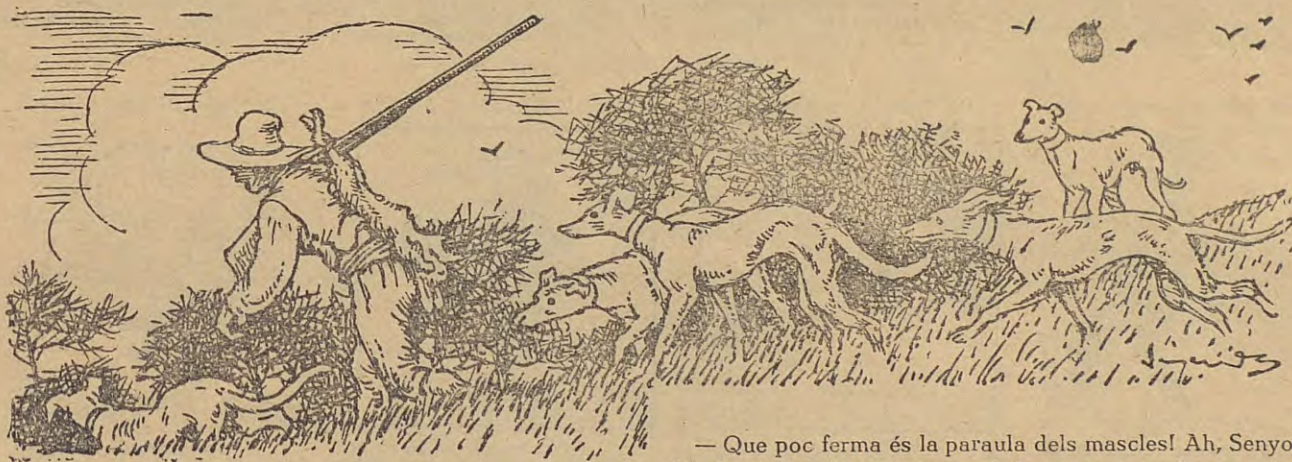
— El foc arribarà ben tost al nostre niu. Els meus fillets moriran i jo no vull abandonar-los en l'hora amarga dels grans sofriments. Jo finiré amb ells. Tu, què penses fer?

— I m'ho preguntes, Madroneta? Al teu costat, estimada dolça, alegria del meu cor! Que nostres cendres estiguin juntes eternament!

I els dos, agafadets del bec, davallaren al niu, estengueren les ales protectores i esperaren, sostinguts pels seu noble esperit de sacrifici.

El toc corria llegua per hora. La Madrona cobria els menuts; l'Andreu amparava a sa muller. Un tremolor i una angoixa mortal els encongia. La xardor els asfixiava i no podien apenes respirar.

L'Andreu va perdre la serenitat, i, d'un vol suprem, va enfilar-se cel amunt. La Madroneta aixecà el cap, guaità amb infinita tristesa al seu marit que deixava els fillets, i pensà, amargament decebuda:

endarrera, va pensar que li fóra més profitós ter alçar el vol a les bestioles, pegant foc a les bardices. Mala acció? Poc que s'hi pensen els caçadors!

L'Andreuet i la Madroneta, en oir trepig de lluny, havien aixecat atentament la cua i havien tafanejat per entre les clarianes de la falzies.

— Guaita! Un caçador amb l'escopeta al coll! Malviatge el que va inventar aquestes eines tan sinistres!

— Bé... No ens veurà pas. Arrupim-nos i callem! — disposà la Madroneta.

Però aviat el flam de les herbes primeres va encomenar-se a tot el bosc, que el cel va ennegrir-se de la fumada. Verns i alzines i canyissars anaven arborant-se, i unes serpetes roges i bellugadisses s'enfilaven cel amunt. El foc avançava amb espetecs de tro i amb rons de tramontana.

El rossinyolet, l'Andreu, va enfilar-se d'un vol, a la branca

— Que poc ferma és la paraula dels mascles! Ah, Senyor, si tu fossis servit mai per mai de tornar-me a la terra, no me n'escoltaria pas cap!

Acotà el cap, rebé la punyent sentida de les flames, i ella i els seus fillets es tornaren un muntet de cendres.

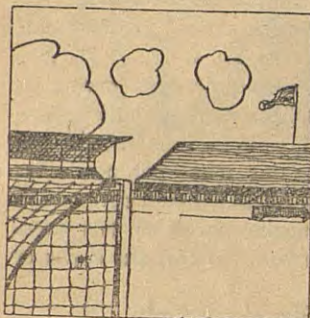
L'Andreuet, cel amunt, no estava pas tranquil. Va parar-se un instant i pogué veure la flameta que feien els seus en arborar-se. Li semblà que el cor se li esbocinava, i mu murà:

— Amorosa, única, inoblidable Madroneta! Quan fidel has sigut tu a l'amor i a la paraula! I jo, covard de mi, he deixat que et tornessis cendres amb els nostres fillets, i visc encara, i no he mort de vergonya i de dolor? I com podré anar pel món, trencada la meua paraula? No, no, jo he de

(Continuarà)

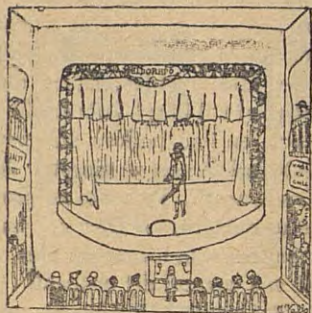
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 779 — FRANCESC GALÍ

El camp que a mi més m'agrada
és el camp del Barcelona,
sovint hi vaig amb el pare
a passar molt bella estona.

N.º 780 — JOAQUIMA VALLS

Com que m'agrada el cantar,
vaig molt sovint a «Eldorado»
per sentir-ne a la Pilar
que ho fa sense cap «bolado».

N.º 781 — M. BERTRANGELIT

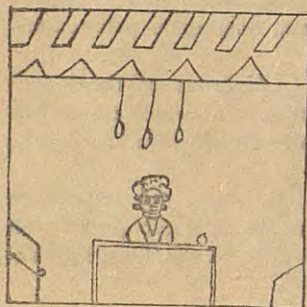
A mi m'agrada el futbol
i jugo amb molt delit
i en acabar el partit
menjo una perdiu amb col.

N.º 752 — JOSEP MASALLÉ

Lo que a mi m'agrada
es rebre inspiració
car vull cantar les grandese
de l'autor de «Canigó».

N.º 783 — CARLES SCHIL

A mi m'agrada el comerç
i exercir-lo amb afició
per poder pagar als meus pares
lurs sacrificis per mi.

N.º 784 — JOSEP PEDRET

A mi em plau ésser ferrer
per ferar forces cavalls
i treballar en un taller
de la Viladecavalls.

N.º 785 — MATEU LLEDO

Ni els cigrons m'agraden
ni tampoc m'agrada el sol
ni ser soldat d'cuota,
només m'agrada el futbol.

N.º 786 — CARMÉ SEGUI

Amb una amigueta meva
anem voltant pel jardí
olorant les roses blanques
i collint el llessamí.

N.º 787 — RAMON MATHS

Lo que a mi més m'agrada
amb el d'buix prou es nota
en el camp i a dins de l'olla
sóc devot de la pilota.

N.º 788 — ANTONIA PARETS

Em p'au devora del mar
quan el cel és estrellat
estar-m'hi hores i i ores
fent ganxet o algun brodat.

N.º 789 — JOAN TOBELLA

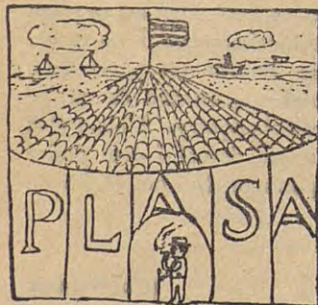
Jo encara que sóc un vailet
espero amb gorg el divendres
per passar un moment distret
tot llegint el VIROLET.

N.º 790 — ROSA CAMPRUV

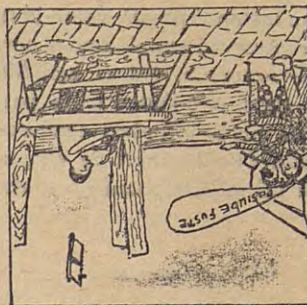
Jo voldria ésser cargol
per lluir ben bé les banyes
i lliscant per una col
fer la guerra a les aranyes

N.º 791 — JOSEP TAPIES

A mi m'agrada passar l'estona
a la plaça Urquinaona
ambé poder menjar
rres turróns de xixona.

N.º 792 — AURELI PUIG

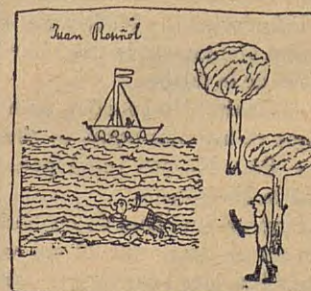
M'agrada fer de fuster
l'ofici de Sant Josep
i quan treballa al taller
jamai per res em distrec.

N.º 793 — PIRE BASSEDA

A mi m'agrada jugar
de la manera que sigui
per això no faig enfadar
perquè jugo amb gran deliri.

N.º 794 — JOAN ROSSIEYOL

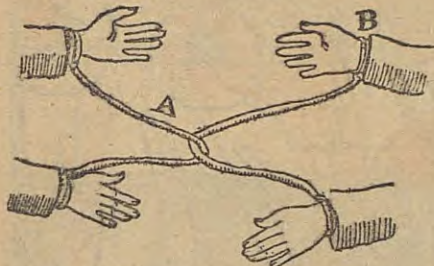

A mi m'agrada nedar
mentre sigui l'aigua neta
i el meu avi ve enfadat
i em clava a'guna catxeta.

UN RETALLET DE CADA COSA

ENLLAÇAR DUES PERSONES I DESENLLAÇAR-LES SENSE DES- FER NI TALLAR ELS LLIGAMS

(Joc de mans)

Agafeu dos cordons o dues cordes, cordills, cintes, etc., que siguin un xic llargs. Després direu: «Senyors, si així m'ho permeten, enllaçaré a dos de vos-
tès lligant-los per les munyques i des-
unir-se.» I els lligueu en la forma in-
dicada en la figura. Quan hauran pro-
vat inútilment de desfer-se, preneu el
cordó A i el porteu fins al puny o mu-
nyeca B i el passeu per dintre del lli-
gam i després passeu el puny i el lli-
gam i s'haurà desfet. També ho podreu
desfer igualment, passant-la de la ma-
teixa forma per les altres munyques.

JEROGLÍFIC

13 14
10 12 11
5 3 6 15 2
4 9

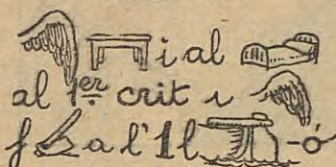
Unint els punts per ordre de nume-
ració, sempre en línia recta, obtindreu
un dibuix insospitat.

OPTIMISME

Un avió ha tingut pana de motor
amb ruptura de l'hèlix, i cau precipita-
dament. El pilot diu a l'observador,
per a tranquil·litzar-lo:

— No et desesperis pas! Caurem al
damunt mateix d'una fàbrica de mata-
lassos!...

JEROGLIFIC

LES DIMENSIONS EXAGERADES DEL CAP INDIQUEN UNA GRAN INTEL·LIGENCIA?

El que alguns infants prodigi pre-
sentin un desenrotlló exagerat del cer-
vell ha fet creure que el pes d'aquest
últim era un símptoma de més o menys
intel·ligència. S'ha comprovat que el
cervell, que deu pesar 1.000 grams,
pot pesar-ne menys, i que en aquest
cas, l'intel·ligència és inferior, o pesar
molt més; però el pes superior no im-
plica pas un desenrotlló corresponent
de l'intel·ligència. Lord Byron i Crom-
well posseïren un cervell que pesava
2.235 grams. Però Napoleó, Schiller i
Voltaire posseïren un cervell de pes
mitjà i que no passava pas dels 1.400
grams.

De tot això, hom en treu la conclu-
sió que el pes del cervell no pot indi-
car res en quant a la intel·ligència dels
homes.

Ara tallen tots els arbres per a fer
dinero.

Després faran pregàries perquè plo-
gui.

JOSEF M.ª LÓPEZ-PICÓ

El lloc on han ofert a Paderewski la
suma més modesta per a tocar el pia-
no, ha sigut Suïssa.

Un vespre, mentre sopava en el seu
hotel, el director d'un «dancing» l'anà
a trobar i li proposà la cosa de la se-
güent manera:

— Segons sembla, vostè sap tocar el
piano, veritat?

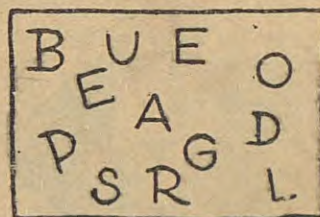
Paderewski, modestament, li diu
que sí.

— Està bé — reprèn el seu interlocu-
tor. — Jo vinc a fer-li una proposició.
El meu pianista ha tingut un accident
de muntanya i no puc fer ballar als
meus clients. Vol fer de substitut? Jo
li pagaré al preu que vostè em dirà;
quatre francs o sis francs si me'ls exi-
geix.

El gran artista s'excusà dient que no
sabia més que música clàssica i que
no podria tocar tangos ni one-steps.

L'home munific se n'anà arronsant
les espatlles desdenyosament davant
l'ignorància inqualificable d'aquell
«soidisant» pianista.

LLETRES ESCAMPADES

Formar amb aquestes lletres, el nom
d'una població de Catalunya.

No deshonoris el nom sagrat d'amor
donant-lo a qui té poques virtuts o no
en té cap. — SILVIO PELLICÓ.

Solucions al número passat

Lletres inacabades: *De la gata i en
Beliure, jo us diré...* Jeroglífic: *Cada
terra fa sa guerra i cada casa és un
món.*

A VOTAR! A VOTAR TOTHOM!

Amics, concursants i llegidors: Les quartetes il·lustrades que publiquem en aquest número, són les darreres. Per-
tant, avui fineix la publicació dels originals admesos en aquest important concurs. Hem rebut un gavadal d'originals més,
alguns ben apreciables, que no ens ha sigut possible admetre'ls per no ajustar-se exactament a les condicions estipulades,
per ésser dibuixats en tintes o per procediments que impossibiliten fer-ne un gravat o per altres causes diverses.

Ara doncs, seguint les normes democràtiques que ens són característiques, anem a fer el plebiscit que designarà el
concursant mereixedor del magnífic *Pathé-Baby* únic premi d'aquest concurs.

A tal objecte retalleu el cupó que ve en aquesta mateixa plana i poseu-hi a sota el número de la quarteta que
creieu mereixedora del premi, la vostra signatura i remeteu-la a la nostra redacció, Cardenal Casañas, 4, personalment o
per correu en sobre obert amb un segell d'un cèntim i el retol "Originals d'impremta".

El terme d'admissió de vots, finirà el dia 6 de juny de 1925, passat el qual no se n'admetrà cap més. Tam-
poc serà admès cap vot que no vagi inscrit en el cupó d'aquesta plana o en el que publicarem en el número de
la setmana que ve, ni els que ens vinguin per correu amb franqueig superior a un cèntim.

Una vegada més, fem constar nostre agraïment a tots els llegidors pel seu entusiasme al qual
nosaltres, sempre sabem correspondre degudament i felicitem de tot cor als concursants, per l'art i la
gràcia indiscutibles de les seves obres que tan han contribuït a l'èxit d'aquest concurs.

Pròximament n'anunciarem un altre al qual li augurem un èxit esclatant com a tots.

A VOTAR! A VOTAR TOTHOM!

L'ANEL·L PRODIGIOS

per PRAT

Ali-Bumbum es dirigia a la capital amb l'esperança de trobar-hi treball i fer-se home, quan a mig desert salvà un home atacat per una espantosa serp.

L'home, agraït, gratificà la valentia d'Ali-Bumbum regalant-li un anell màgic que s'estrenyia a voluntat del seu propietari.

Arribat que fou a la capital es posà a la recerca d'una col·locació, però passant per una plaça senti un pregó que feia fer el soldà posant preu al cap d'un monstre.

Ali-Bumbum es presentà oferint-se i el Soldà, amb to mofeta li digué que si ho aconseguia, podria demanar el que volgués que li seria concedit.

Acte seguit nostre heroi anà a l'encontre de la fera sense cap mena d'arma, i encarant-se-li es tragué l'anell que, fent-lo aixamplar el passà pel coll del drac.

Seguidament manà que l'anell devingués ben petit i el monstre morí sense gaires preàmbuls a causa d'haver-se-li tancat hermèticament la caixa dels pulmons.

El soldà, admirat de tal victòria digné al vencedor que demanés. Ali-Bumbum demanà: Donau-me el terreny que càpiga dintre aquest anell. — Fet! — respongué, rient el soldà.

I Ali-Bumbum dalt del minaret de Palau féu créixer l'anell fins que encerclà tota la ciutat i els afores i el Soldà es quedà un altre pam de nas.

I ara Ali-Bumbum és la primera autoritat, molt estimat de tothom, car el Soldà no tingué més remei que complir la promesa i cedir-li el seu lloc.